

©LAES

DE
WEERWRAAK

NIET VOOR MIETJES

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

1.

De mededeling van de directeur sloeg in als een bom en daar waren verschillende redenen voor. Ten eerste had niemand dit zien aankomen. Ten tweede was zo'n actie nooit eerder aangekondigd. Ten derde was het vrijdag, en je verwachtte toch niet dat je zoiets onzinigs naar je hoofd kreeg geslingerd net voor het weekend begon.

Klas 204 kwam na de middagpauze van het schoolplein. Matthias en zijn vrienden, Dante en Rani, liepen als eersten de trap op en draaiden in de gang naar links. Het vijfde lesuur hadden ze mevrouw Temmers van geschiedenis, maar die was onderweg even staande gehouden door een collega, zodat de groep zonder leerkracht bij hun lokaal aankwam.

Matthias duwde de klink naar beneden, de klas was zoals verwacht nog op slot. Pas toen zag hij dat er een blad papier tegen de deur hing, vastgemaakt met een stukje kleefband. Hij las: *Vrijdag 29 maart – Mededeling van de directie. Volgende maandag word er in onze school...*

Het viel hem onmiddellijk op dat er *word* stond in plaats van *wordt*. Vreemd, dacht hij, wie maakte er nu een dt-fout in een mededeling van de school? Als je

als leerling zoiets deed in een toets of een taak, werd er telkens een punt afgetrokken, dus lette iedereen er speciaal op om zulke fouten te vermijden. Maar blijkbaar gold dat niet voor degene die het bericht van de directeur op de computer had ingetikt en geprint. Ofwel – Matthias grinnikte bij het idee – had meneer Paepen de dt-fout zelf gemaakt. Dat zou pas een blamage zijn.

Hij wilde net verder lezen, toen hij achter zijn rug de stem van mevrouw Temmers hoorde:

‘Maak eens plaats, jongens.’

Matthias deed een stap opzij. Hun lerares stak haar sleutel in het slot, trok het blad papier van de deur en ging als eerste de klas in. Iedereen schuifelde naar zijn plaats en haalde alvast het handboek van geschiedenis tevoorschijn.

Matthias’ tafeltje stond ongeveer in het midden van het lokaal. Hun klassenlerares, mevrouw Peeters, had hun afgelopen week nieuwe plaatsen gegeven. Naast hem zat nu Elena. Zij en haar broer Vasył kwamen uit Oekraïne en waren een jaar geleden met hun moeder uit hun land weggetrokken vanwege de oorlog met Rusland. Sinds een maand logeerden ze in het huis van Dantes ouders. Die hadden daartoe besloten omdat ze vonden dat vluchtelingen zoveel mogelijk geholpen moesten worden. Dante, die enig kind was, ging daarmee akkoord, maar gemakkelijk was het niet om plots met drie mensen meer in hetzelfde huis te wonen.

Vasyl was een tijd geleden met zijn fiets gevallen en had zijn schouder gebroken, daarom moest hij nog steeds thuisblijven. Binnen een week begon de paasvakantie en als die voorbij was, mocht hij terug naar school. Voor het ongeluk gebeurde, zat hij in de klas naast Dante wiens tafeltje op de eerste rij stond, vlak bij de deur. Op Vasyls plaats zat nu Leon die voorheen een tafeltje met Rani deelde, helemaal achteraan in het lokaal. Rani zat daardoor alleen, maar dat vond ze niet erg, integendeel. Ze was nu eenmaal een heel apart, eigenzinnig meisje dat tijdens de lessen nooit haar hand opstak, zich met niemand moeide en altijd in het zwart gekleed liep. Eigenlijk zei ze nauwelijks een woord tegen de andere leerlingen van de klas, behalve tegen haar twee vrienden. Matthias was al enkele maanden verliefd op haar en zou niets liever willen dan dat ze zijn vriendinnetje werd, maar tot nu toe had Rani niet laten merken dat zij dat ook wou.

Op dat ogenblik tikte mevrouw Temmers met haar knokkels tegen het whiteboard.

‘Luister even, jongens. Ik heb een mededeling van de directeur.’ Ze begon te lezen: *‘Volgende maandag word...’*

Ze haperde even. Waarschijnlijk, dacht Matthias, omdat ze plots de dt-fout zag staan.

Hun leerkracht begon opnieuw:

‘Volgende maandag word er in onze school een grote schoonmaakactie gehouden waaraan alle klassen van het tweede jaar deelnemen. Het gaat om het schoolplein, de

gangen, de refter, de toiletten, de studiezaal... Kortom, alle gemeenschappelijke ruimtes en klaslokalen krijgen een beurt. Leerlingen van wie de achternaam begint met de letters A tot en met M, brengen van thuis een borstel mee. De anderen een stoffer en blik. Het secretariaat zorgt voor de nodige vuilniszakken. De actie begint na de lunch, elke klas krijgt dan te horen welk deel van de school aan haar is toegewezen.'

Mevrouw Temmers zweeg. Ze legde het blad papier op het bureau vooraan en wilde met de les beginnen, maar dat lukte niet. Uit de klas kwam een stortvloed aan vragen. Dit was immers nog nooit gebeurd.

'Vallen alle lessen na de lunch dan weg?'

'Mogen we onze handboeken voor die uren thuislaten?'

'Waarom moeten de eerstejaars niet meedoen?'

'En de geplande toetsen, gaan die ook niet door?'

'Mag dat wel, leerlingen aan het werk zetten?'

Mevrouw Temmers stak geërgerd haar handen in de lucht. Toen het weer stil was, zei ze:

'Ik weet ook niet meer dan jullie. Zo, neem nu jullie handboeken en...'

'Maar, mevrouw,' protesteerde iemand. 'De school heeft toch een ploeg mensen om schoon te maken, waarom moeten wij dat dan doen?'

'Ik veronderstel,' antwoordde hun leerkracht, 'dat meneer Paepen het beu is dat jullie overal rommel laten rondslingeren en dat hij wil dat de hele school op orde is nu de paasvakantie in aantocht is.'

Dat laatste, dacht Matthias, was best mogelijk. De directeur deed er voortdurend zijn beklag over dat de school niet netjes genoeg was.

Hij stak zijn hand op.

‘Ja, Matthias?’

‘We zouden toch moeten weten, mevrouw, hoelang de actie duurt. Vallen alle drie de lessen na de lunch weg?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Maar... kan iemand dat niet gaan vragen?’

Mevrouw Temmers twijfelde. Waarschijnlijk zag ze zelf ook in dat de leerlingen meer informatie nodig hadden.

‘Zal ik even naar het secretariaat gaan, mevrouw?’

De vraag kwam van Dante. Bij elke andere leerling zou mevrouw Temmers het voorstel beschouwd hebben als een poging om aan een deel van de les te ontsnappen, maar niet in dit geval. Dante was veruit de slimste jongen van de klas. Hij was een kei in wiskunde, wist meer van computers dan wie ook en haalde altijd de beste resultaten, hoewel hij een jaar jonger was dan de rest. Nu ja, voor turnen waren zijn punten niet goed. Dante was klein van gestalte en tenger gebouwd, en bovendien droeg hij een bril en had hij last van astma. Maar eigenlijk deed dat alles er niet toe. Dante haatte gewoon elke vorm van sport en vertikte het om er zijn best voor te doen.

Mevrouw Temmers knikte.

‘Goed, Dante. Ga maar.’

Dante stond op en verliet het lokaal. Hij bleef meer dan een kwartier weg. Het eerste wat mevrouw Temmers vroeg toen hij terugkwam, was:

‘Waarom duurde dat zo lang, Dante?’

‘Er stonden zeker vijftien leerlingen met dezelfde vraag, mevrouw. Ik heb een hele tijd moeten aanschrijven.’

‘En? Wat zeiden de mensen van het secretariaat?’

‘Die weten ook niet meer,’ antwoordde Dante. ‘Blijkbaar heeft de directeur hen niet op de hoogte gebracht, en hem om uitleg gaan vragen kan niet omdat hij de hele middag naar een vergadering is van de schoolhoofden in de regio. Maar naar het schijnt is er vijf jaar geleden ook zo’n schoonmaakactie geweest en die duurde toen de hele middag.’

‘Is dat waar, mevrouw?’ vroeg Nele. Zij en haar boezemvriendin Ilse zaten aan het tafeltje voor dat van Matthias en Elena.

‘Ik geef nog maar drie jaar les in deze school,’ antwoordde hun leerkracht. ‘Dus kan ik niet op die vraag antwoorden. Maar als de actie toen de hele middag heeft geduurd, zal dat nu ook wel zo zijn.’

Hier en daar ging er nog een hand omhoog, maar mevrouw Temmers had er genoeg van.

‘Nee, geen vragen meer. We hebben al genoeg tijd verloren. Ik wil eindelijk met de les beginnen.’

Ook de leerkrachten van de laatste twee lessen konden niet meer informatie geven over de aangekondigde schoonmaakactie, en toen de bel van vier uur eindelijk rinkelde, scharrelde iedereen vliegensvlug zijn spullen bij elkaar en stormde het klaslokaal uit. Het weekend begon, geen mens bleef een minuut langer op school dan nodig, behalve Matthias en zijn twee vrienden. Zoals gewoonlijk besloten ze om de drukte bij de fietsstalling te vermijden en liepen ze nog even naar hun favoriete bank onder een van de kastanjabomen. Die vormden de grens met het deel van het schoolplein voor de derde- en vierdejaars. Matthias vroeg zich af of daar ook een schoonmaakactie was gepland. Waarschijnlijk niet, alleen hun directeur was in staat om zo iets idioots te bedenken. Zijn gedachte was nog niet koud of Dante zei:

‘Een hele middag schoonmaken! Is dat niet te gek voor woorden? Ik weet nu al dat mijn ouders daar niet mee akkoord zullen gaan.’

‘Alsof zij iets aan de beslissing van de directeur kunnen veranderen,’ zei Matthias.

‘Jij kent mijn vader nog niet,’ mompelde Dante.

‘Ik hou ook niet van schoonmaken,’ zei Rani. ‘Maar nog liever dat dan drie uur les. En vergeet niet dat we het vijfde uur een toets van wiskunde hebben. Die valt nu weg. Mega goed, toch?’

Matthias had intussen de capuchon van zijn hoodie over zijn hoofd getrokken. Tijdens de les mocht die niet op. Hij herinnerde zich ineens iets.

‘Er stond een dt-fout in de mededeling,’ zei hij. ‘Dat heb ik nog net kunnen zien voor mevrouw Temmers het blad van de deur nam.’

‘Welke dt-fout?’ vroeg Rani.

‘Maandag word er in onze school een grote schoonmaak-actie gehouden,’ citeerde Matthias. ‘Wordt was zonder t geschreven.’

‘En wat dan nog?’ deed Dante ongeïnteresseerd.

‘Je verwacht toch geen dt-fout in een tekst die van de directeur komt.’

‘Tjonge, Matthias. Wat jij je allemaal in je hoofd steekt.’

‘Hopelijk moet onze klas de toiletten niet schoonmaken,’ gruwde Rani. ‘Bah, dat zou pas smerig zijn.’

Matthias zag dat de fietsenstalling intussen zo goed als leeg was.

‘Gaan we naar huis?’ stelde hij voor.

Ze namen hun rugzakken van de grond en staken het schoolplein over. Plots dacht Matthias aan iets.

‘Ik heb morgen een belangrijke hockeywedstrijd,’ zei hij. ‘Komen jullie supporteren?’

‘Ik kan niet,’ antwoordde Dante.

Waarschijnlijk was dat niet waar, maar dat stoorde Matthias niet. De vraag was vooral voor Rani bedoeld.

‘En jij, Rani?’

‘Ik kan ook niet.’

‘O... jammer.’

Terwijl Matthias zijn fiets van het slot deed, pro-

beerde hij zijn ontgoocheling te verbergen. Als Rani meer voor hem voelde dan gewone vriendschap, dan zou ze toch naar de wedstrijd komen kijken. Of kon ze echt niet?

's Avonds aan tafel vertelde Matthias over de aangekondigde schoonmaakactie op maandagmiddag. Sofie viel uit de lucht. Zijn zus zat op dezelfde school als hij, maar was een jaar jonger. Op het blad van de directeur stond dat zijn beslissing alleen voor de tweedejaars gold.

'Hebben jullie dan de hele middag geen les?' vroeg Sofie. Ze klonk jaloers.

'Blijkbaar niet.'

'Waarom mogen de eerstejaars niet meedoen? Dat is niet eerlijk.'

'Pff... alsof het zo leuk is om drie uur lang te moeten schoonmaken.'

Matthias wendde zich tot zijn moeder.

'Ik moet een borstel meenemen.'

'Een borstel?'

'Ja, omdat mijn familienaam met een D begint. De tweede helft van het alfabet moet een stoffer en blik meebrengen.'

'Zijn er op school dan niet genoeg borstels?'

'Er zitten meer dan driehonderdvijftig leerlingen in het tweede jaar, mama. Ik denk niet dat ze voor de helft van ons een borstel hebben.'

Zijn moeder keek ineens bezorgd.

‘Is dat niet gevaarlijk? Met zo’n borstel naar school fietsen?’

‘Dat lukt wel,’ stelde Matthias haar gerust.

‘Ik vind het al bij al nog niet zo’n slecht idee van de directeur,’ zei zijn vader op dat ogenblik.

‘Wat bedoel je, Johan?’ vroeg zijn moeder. ‘Die schoonmaakactie?’

‘Ja. Als leerlingen overal rommel achterlaten, mogen ze die ook wel eens zelf opruimen. Op die manier leren ze verantwoordelijk te zijn voor hun omgeving.’

Matthias zei niets. Die reactie had hij verwacht. Zijn vader ging meestal akkoord met de beslissingen van de directeur. Meneer Tavenier, Dantes vader, deed dat vaak niet.

Nadat hij geholpen had met het opruimen van de keuken, ging Matthias naar zijn kamer en telefoneerde naar Dante. Er werd onmiddellijk opgenomen.

‘Hoi, Matthias.’

‘Waarvoor ik bel,’ zei hij. ‘Ik vroeg me af hoe jouw ouders gereageerd hebben op dat schoonmaakgedoe.’

Er werd gegrinnikt aan de andere kant van de lijn.

‘Zoals verwacht. Mijn vader vond het niet kunnen om drie lessen te laten wegvallen, zeker niet tijdens de laatste week voor de paasvakantie. Toen hij van zijn werk kwam en hoorde wat we maandag moeten doen, heeft hij onmiddellijk naar het secretariaat getelefoneerd.’

‘En?’

‘Er nam niemand op.’

‘Dat was te verwachten. Het is weekend.’

‘Ja, maar hij belt maandagochtend opnieuw, zei hij.’
Matthias veranderde van onderwerp.

‘Tussen haakjes, die toets van wiskunde op maandag.’

‘Wat is daarmee?’

‘Stel dat het regent en onze klas een deel van het schoolplein moet schoonmaken, dan zou het wel eens kunnen dat we toch les hebben.’

‘Ja, en?’

‘Ga jij voor die toets studeren?’

‘Dat doe ik nooit. Waarom nu dan wel?’

Matthias tuitte zijn lippen. Juist, domme vraag. Dante hoefde niet voor wiskunde te studeren. Poepsimpel vond hij de lessen van meneer Feyt. Sommige mensen hadden ook alle geluk.

‘Ik denk dat ik de leerstof toch maar eens doorneem,’ zei hij. ‘Als de toets maandag wegvalt, krijgen we die wel een andere keer.’

‘Waarschijnlijk.’

‘Dag, Dante. Tot maandag.’

‘Veel succes morgen.’

De verbinding werd verbroken. Het duurde enkele tellen voor Matthias beseftte wat Dante bedoelde. De hockeywedstrijd natuurlijk. Daar had hij door het gesprek met zijn ouders niet meer aan gedacht, maar nu plots weer wel. En ook aan het feit dat Rani morgen niet kwam supporteren. Zou ze echt niet kunnen? Dat zou hij wel nooit te weten komen.